

Arrest

nr. 249 485 van 22 februari 2021
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat L. LUYTENS
Lakenselaan 53
1090 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Colombiaanse nationaliteit te zijn, op 17 augustus 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 juli 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 december 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 januari 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN *loco* advocaat L. LUYTENS en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Colombiaanse nationaliteit te bezitten.

De verzoekende partij verklaart het Rijk te zijn binnengekomen op 22 november 2019. Op 9 december 2019 meldt de verzoekende partij zich aan. Op 12 december 2019 dient de verzoekende partij een verzoek om internationale bescherming in.

Op 8 juni 2020 wordt de verzoekende partij gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS).

Op 14 juli 2020 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing waarbij zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, H. d. J. L. P. (...), verklaart de Colombiaanse nationaliteit te bezitten. U bent katholiek en hebt geen politieke activiteiten ondernomen.

U bent geboren op 24 maart 1959 in Riofrio, departement Valle de Cauca (Colombia), maar toen u nog jong was verhuisde uw familie naar de stad Tulua waar u vervolgens uw jeugd doorbracht. Daar hebt u ook uw eerste werkervaringen opgedaan. Na het afronden van het middelbaar onderwijs hebt u nog tal van cursussen en opleidingen gevolgd. Tijdens een vakantie in Ecuador leerde u uw eerste echtgenote kennen, wiens familie zich reeds in de Verenigde Staten gevestigd had. Jullie beslisten in 1984 zelf ook uit te wijken naar de VS, waar u zich in Miami vestigde. In 1987 was u erbij toen uw vrienden in het bezit van drugs werden aangetroffen. Vervolgens werd u wegens medeplichtigheid aan deze feiten veroordeeld tot een gevangenisstraf. Op het einde van uw opsluiting in 1996 werd u gedeporteerd naar Colombia. Zonder familie kon u daar echter niet meer aarden en na zes maanden verliet u opnieuw Colombia, en reisde naar Mexico vanwaar u illegaal verder ging naar Miami. In 2000 werd u door de migratiedienst van de Verenigde Staten aangehouden toen u het werk verliet, omdat u zich illegaal op het Amerikaanse grondgebied bevond. Voor de tweede maal werd u in de gevangenis opgesloten. In 2003 werd u wederom naar Colombia uitgewezen. Uw echtgenote en uw stiefdochters, die inmiddels de Amerikaanse nationaliteit hebben, bleven altijd in de VS wonen.

U begon een nieuwe relatie met G. E. L. (...), nam de zorg voor haar zoon J. S. (...) op u, en stampte een eigen meubelmakerij uit de grond. Het bedrijf deed het goed en u nam werknemers in dienst. Het succes van uw meubelmakerij trok uiteindelijk de aandacht van onguere figuren. Op 07 augustus 2019 werd u door onbekenden opgebeld met de mededeling dat van u elke maand één miljoen pesos werd verwacht, als bijdrage "voor de zaak". U protesteerde dat u zoveel geld niet zou kunnen missen, en kreeg als antwoord dat er in de toekomst iemand het geld zou komen ophalen. U zette dit telefoontje uit uw gedachten en ging verder met uw leven. Ongeveer twee weken later klopte een onbekende man aan bij u thuis. In uw afwezigheid deed uw partner open, en aangezien u haar niet had verteld over het vreemde telefoontje wist zij niet waarover deze bezoeker het had toen hij vroeg naar het geld "voor de zaak". De man keerde onverrichterzake terug. Toen u dit hoorde bracht u Gloria op de hoogte van wat zich had voorgedaan. Ook bij uw meubelmakerij kwamen dezelfde misdadigers drie keer langs, verspreid over diverse weken. Ze vroegen er of het geld voor de zaak was klaargelegd, maar keerden altijd met lege handen terug. Ongeveer acht dagen voor u op 18 november 2019 bij het parket aangifte ging doen van deze feiten, stonden er weer onbekenden voor uw deur. Ditmaal was het uw stiefzoon die de deur opende. Hem werd gevraagd de boodschap door te geven dat u zich niet langer moest verstoppen, anders zou de situatie slechter worden voor u. U reserveerde vliegtuigtickets en stapte op 18 november 2019 naar het parket van Tulua en deed aangifte van deze afpersing. Op 21 november 2019 nam u vanuit Bogota een vlucht naar Madrid, waar u op 22 november 2019 de Schengenzone betrad. Vervolgens reisde u verder naar België. Op 12 december 2019 diende u in België een verzoek om internationale bescherming in.

U vreest bij terugkeer naar Colombia door onbekenden te zullen worden gedood.

Ter ondersteuning van uw verzoek hebt u volgende documenten neergelegd: een Colombiaans paspoort, een Colombiaanse identiteitskaart, een schriftje met afrekeningen van uw bedrijf, een verzoek om politiebescherming en een aangifte bij het parket.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden besloten dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een actuele persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Om te beginnen dient te worden vastgesteld dat u nauwelijks verder komt dan blote beweringen. Van de feiten die aan de grondslag liggen van uw beweerde vrees legt u immers slechts één document neer: een klacht die u hebt ingediend bij het parket op 18 november 2019. Daarin staat echter een loutere weergave van uw verklaringen. Het document bevat geen enkele verwijzing naar een betrouwbare verifieerbare externe bron en maakt evenmin melding van vaststellingen die werden gedaan tijdens onderzoeksdaten. Dat stuit des te meer daar u aangeeft deze klacht te hebben ingediend met als bedoeling om een papierspoor achter te laten en om deze te kunnen tonen aan buitenlandse instanties (CGVS, p.17). Gevraagd of u daadwerkelijk bedoelt dat u dit document wilde kunnen gebruiken voor uw asielpcedure, krabbelt u echter terug en verwijst u plots naar de hoop dat de politie de ouders zou oppakken, en dat u net als vele anderen besliste Colombia te verlaten toen u realiseerde dat de politie de ouders niet zou arresteren (CGVS, p.17). Dit valt nauwelijks ernstig te nemen aangezien u vervolgens toegeeft dat u eerder reeds een paspoort was gaan halen en tevens de vliegtuigtickets had gereserveerd waarmee u drie dagen later zou vertrekken naar Europa omdat in België een asielpcedure te beginnen (CGVS, p.17). Dat uw vertrek werd ingegeven door teleurstelling in het optreden van de politie, kan dan ook niet worden gevolgd.

Door uw houding en uw verklaringen wekt u dus vooral de indruk dat u slechts klacht hebt ingediend om niet met lege handen naar België te vertrekken, waardoor de overtuigingskracht van dit stuk sterk aangetast wordt. Dit wordt verder ondersteund door uw eigen verklaringen waaruit blijkt dat u het indienen van deze klacht beschouwt als een stap in uw vertrek, eerder dan een volwaardige poging om de bescherming van de autoriteiten in uw land in te roepen. Hierover zegt u eerst "[...] klacht indienen dat deden wij als laatste we dachten samen met mijn echtgenote en zoon erover na wat ik zou gaan doen en zo besloten wij dat ik naar België zou komen, en daarna bekeken wij hoe ik dat zou doen." (CGVS, p.16) en gevraagd naar de reden dat u niet sneller politie of parket inschakelde, antwoordt u dat het een "harde beslissing" is om uw land en familie achter te laten (CGVS, p.16), wat bevestigt dat u slechts aangifte hebt gedaan nadat u besloot om uit Colombia te vertrekken. Ten overvloed verwijst het CGVS ook naar het screenshot dat werd toegevoegd aan het administratief dossier en waaruit blijkt dat op het Facebookprofiel dat onder uw naam werd aangemaakt ([https://www.facebook.com/h.\(...\)l.\(...\)](https://www.facebook.com/h.(...)l.(...))), waar tegenwoordig de schermnaam H. C. (...) op staat en waarvan u het bestaan aanvankelijk ontkende (CGVS, p.4) totdat u werd geconfronteerd met uw eigen foto (CGVS, p.19), op 14 november 2019 reeds openbaar spullen te koop werden aangeboden met als reden dat u op reis zou gaan.

Het CGVS moet zich dan ook baseren op uw verklaringen over de door u beweerde feiten. Deze zijn echter niet consistent en gedetailleerd, op een aantal punten ronduit tegenstrijdig en opvallend weinig doorleefd.

In eerste instantie moet in dat kader worden gewezen op de vraag naar wie u precies vreest in uw herkomstland. U zegt dat u bij DVZ een goede samenvatting hebt kunnen geven van uw problemen, zij het zonder details (CGVS, p.3). Wanneer u tijdens het persoonlijk onderhoud wordt gewezen op uw verklaringen bij DVZ, waarin te lezen staat dat u werd afgeperst door "de bende ELN of de dissidenten van de FARC" (DVZ, Vragenlijst CGVS, vraag 3.5) ontkent u echter ooit zoiets te hebben gezegd (CGVS, p.20). U verklaart thans geen enkel vermoeden te hebben nopens de ouders van de door u beweerde feiten (CGVS, p.16,21). Evenmin kan u aangeven waarom u denkt dat er nog steeds een actuele vrees in uw hoofd bestaat, of elementen aanreiken waaruit zou blijken dat in Colombia iemand u naar het leven staat of zelfs maar op zoek is naar u, zoals u beweert (CGVS, p.18). U speculeert over een criminele onderwereld die onderling zo verweven is dat zij u overal in Colombia zouden kunnen vinden (CGVS, p.21). Niet alleen stapelt u daarmee hypothesen op vermoedens, een vrees voor crimineel geweld of hoge misdaadcijfers in uw herkomstland (CGVS, p.14) houdt op zich geen enkel verband met de Vluchtelingenconventie.

Bovendien ondergraven tal van punten de geloofwaardigheid van de door u beweerde feiten. U kan slechts in de meest vage termen verwijzen naar de tijdstippen waarop uw belagers contact met u zouden hebben opgenomen. In dat eerste telefoontje gaven ze u een termijn om te betalen (CGVS, p.11,14), maar geen instructies over hoe u diende te betalen of zelfs wanneer (CGVS, p.15). De termijn was volgens u afgelopen toen zij volledig onaangekondigd aan uw deur stonden (CGVS, p.14). Wat u precies bedoelt met die termijn kan u echter niet uitleggen als u dat wordt gevraagd (CGVS, p.14). Hoewel u zeer consistent bent over wanneer u het telefoontje kreeg (CGVS, p.11,14) kan u niet

vastpinnen wanneer zij voor het eerst naar u thuis kwamen, hoewel dat redelijkerwijs een schokkende belevenis voor u moet geweest zijn. U hebt het over “een tweetal weken” of “ongeveer twee weken” (CGVS, p.11,14) en denkt dat er 12 of 15 dagen verstreken tussen beide gebeurtenissen (CGVS, p.14). Wanneer u wordt gevraagd naar de data dat men u kwam zoeken in de meubelfabriek moet u opnieuw het antwoord schuldig blijven, maar zegt dan plots zeker te weten dat ze 12 dagen na het telefoontje voor de eerste keer naar uw huis gekomen zijn, zonder dat u daarbij een datum preciseert (CGVS, p.19). Over de keren dat men u in de fabriek is komen zoeken om het geld te incasseren komt u uiteindelijk niet verder dan een onbepaald “[...] de ene week wel en dan een andere week en nog een andere week [...]” (CGVS, p.19), hoewel u van deze bezoeken op de hoogte werd gehouden door uw werknemers (CGVS, p.19), waardoor het weinig plausibel is dat u niet eens bij benadering kan schetsen wanneer dit zou zijn voorgevallen. Zelfs over het feit dat aan de basis van uw vertrek zou liggen, namelijk dat men uw zoon een dreigement liet overbrengen, kan u niet nader in de tijd bepalen dan “zo een acht dagen eerder” dan wanneer u klacht ging indienen (CGVS, p.15). Dat men u na het eerste telefoontje drie keer kwam zoeken in de meubelmakerij en twee keer bij u thuis (CGVS, p.15,19) komt dan weer niet overeen met wat u in Colombia verklaarde aan het parket. Toen verklaarde u immers dat men na de eerste keer nog tweemaal naar uw huis kwam (zie Document 4, p.5/9) en dus in totaal drie keer aan uw deur stond (zie Document 4, p.6/9). In totaal werd u dus zeven keer door dezelfde mensen gecontacteerd om u af te persen (zie Document 4, p.7/9). Tijdens uw persoonlijk onderhoud houdt u dan weer vol dat u één keer werd gebeld en vijfmaal werd bezocht (CGVS, p.15,19). Overigens hebt u ook in de klacht die u hebt neergelegd geen nadere details hebt gegeven over wanneer deze feiten zich zouden hebben afgespeeld, met uitzondering van het telefoontje. Evenmin geeft u trouwens details over uw werknemers die de verdachten hebben gezien en gesproken op die tijdstippen: u verwijst enkel naar uw partner als ooggetuige (zie Document 4, p.2/9 en 3/9).

Nog los van het feit dat uw verklaringen over deze feiten bijzonder vaag en inconsistent zijn, overtuigen de uitspraken over uw reactie hierop geenszins. Hoewel het eisen van een “bijdrage voor de zaak” of andere vormen van “beschermingsgeld” reeds lang een droeve realiteit is in Colombia, zoals u zelf zegt (CGVS, p.7,12), besloot u om het telefoontje waarmee alles begon te negeren. U dacht dat het iets van voorbijgaande aard was (CGVS, p.11,12,14). Nochtans hebben de andere zelfstandigen en ondernemers in uw regio volgens u hetzelfde probleem, waardoor zij de streek en soms zelfs het land hebben ontvlucht (CGVS, p.13-14). Dat u in dergelijke omstandigheden zo laconiek reageerde, is op zich reeds weinig aannemelijk. Uw uitleg als zou u geloofd hebben dat hetgeen zoveel van uw collega's was overkomen niet met u kon gebeuren (CGVS, p.15) snijdt geen hout. Bij het neerleggen van uw klacht beweerde u trouwens geen enkel idee te hebben of afpersing in uw sector courant is (zie Document 4, p.8/9), wat lijnrecht indruist tegen deze verklaringen. Ook nadat onbekende mannen op uw adres naar u zijn komen vragen trof u geen ingrijpende maatregelen. Toen zij later ook naar uw werkplaats kwamen, ging u niet regelmatig meer naar de meubelmakerij, zegt u (CGVS, p.11,15-16). Gevraagd of u nog andere maatregelen nam, voegt u nog toe dat u de aanwezigheid op de werkvloer ook beperkte tot enkele minuten (CGVS, p.16). Pas wanneer u wordt gevraagd naar de reden dat u thuisblijven veilig achtte, hoewel uw belagers duidelijk wisten waar u woonde, voegt u plots toe dat u soms ook wel bij uw moeder verbleef (CGVS, p.16). Het is zeer vreemd dat u niet spontaan melding maakte van deze poging om uw beweerde vervolgers te ontlopen terwijl u daar tweemaal naar werd gevraagd. U heeft het vervolgens plots ook over de periode waarin u “ondergedoken” leefde (CGVS, p.16,19), hoewel u tot dan enkel sprak over het aanpassen van uw arbeidsroutine. Dat u de zaken anders voorstelt naarmate er meer vragen worden gesteld, ondermijnt uiteraard verder uw geloofwaardigheid. Verder is het eigenaardig dat u zo lang zou talmen om naar politie of parket te stappen. U verklaart: “[...] dat was in augustus, en ik wachtte af want ik dacht dat het van voorbijgaande aard was, er gingen 15-20 dagen voorbij en dan draaiden de dingen slechter uit en dan heb ik beslist om klacht in te dienen omwille van afpersing.” (CGVS, p.12). Uit de feitelijke vaststellingen blijkt dat u pas op 18 november 2019 die klacht hebt ingediend (zie Document nr.4). Dat is meer dan drie maanden nadat er voor het eerst geld van u werd geëist. Zelfs tussen de onmiddellijke aanleiding van uw bezoek aan het parket in Tulua en het indienen van de klacht zaten volgens u nog acht dagen (CGVS, p.15,16). Dat u telkens zo lang niets hebt ondernomen, relativeert in sterke mate de ernst van de door u beweerde vrees. Zoals hierboven reeds opgemerkt was u in die tijd trouwens ook actief op Facebook en verborg u daar niet dat u op reis zou gaan (zie de aan het administratief dossier toegevoegde screenshots). Ook na aankomst in Europa hebt u er naar eigen zeggen geen geheim van gemaakt dat u momenteel in België verblijft (CGVS, p.11). Dit laat zich natuurlijk moeilijk rijmen met uw bewering dat u bent ondergedoken en het land ongemerkt moest ontvluchten. Toch hielden de problemen meteen op eens u in het buitenland verbleef: niemand heeft ooit nog iets van uw belagers gehoord (CGVS, p.12). U doet dat af als een evidentie omdat men u niet meer ziet in Tulua (CGVS, p.18). Tegelijk bent u niet zeker of er na uw vertrek niemand meer is langsgekomen, want dat hebt u eigenlijk nooit gevraagd aan

de beheerder die nog maandenlang het bedrijf voortzette na uw vertrek (CGVS, p.18). Het getuigt van een markant gebrek aan interesse in uw eigen problemen dat u zich daarover nooit bevraagd hebt. Wat er ook van zij, het houdt geen steek dat de misdadigers die uit waren op uw geld om deze reden hun plannen tot afpersing zouden opbergen. Ze hebben u nooit te pakken gekregen op het werk of bij u thuis (CGVS, p.14,19) en u zegt voor hen te zijn ondergedoken (CGVS, p.16,19). Toch bleven zij volgens uw verklaringen regelmatig langskomen, op zoek naar het geld (CGVS, p.11,15,19). Daar waar al de nodige vraagtekens moeten worden geplaatst bij het feit dat deze criminelen zich maandenlang lieten afschepen met de boodschap dat het geld er niet was, is het weinig plausibel dat zij onmiddellijk hun belangstelling voor u verloren toen u het land verliet en zelfs toen u vanuit het buitenland opdracht gaf om de zaak te liquideren wegens werknemersdiefstal (CGVS, p.13) niet reageerden op het doorkruisen van hun plannen.

In de mate dat het verzoek om politiebescherming daarin een rol gespeeld heeft, zoals u aanvankelijk deed uitschijnen (CGVS, p.12) wijst het CGVS erop dat internationale bescherming slechts kan worden ingeroepen wanneer de mogelijkheden tot het verkrijgen van bescherming bij nationale overheden redelijkerwijs zijn uitgeput. U hebt niet aannemelijk gemaakt dat dit in casu zo is. Uw verklaringen over de politie zijn integendeel zeer problematisch. Om te beginnen blaast u warm en koud over de betrokkenheid van de politie. Zowel tijdens uw interview bij DVZ (DVZ, Vragenlijst CGVS, vraag 3.5) als tijdens uw spontaan relaas op het CGVS (CGVS, p.12) benadrukt u de ernst van de situatie: de politie patrouilleert nog steeds langs uw huis en volgt op hoe het gaat met uw partner en zoon. Dat is nodig omdat uw partner nog altijd vreemde mensen ziet rondhangen (CGVS, p.12). Ondanks de kordate respons van politie en justitie die u tot op dat punt schetst, minimaliseert u sterk de steun die uw gezin vanuit die hoek kreeg. Volgens u doet de politie in Colombia helemaal niets, en is ze sowieso heel corrupt (CGVS, p.16-17). Bovendien is ze nutteloos, want de politie daagt pas op wanneer alles voorbij is en kan achteraf nooit de daders vatten (CGVS, p.18-19). U verandert zelfs abrupt het geweer van schouder en stelt dat de politie "soms" een aantal keren langs uw huis rijden, maar dat u laatst van uw partner hoorde dat ze helemaal niet meer langskomen (CGVS, p.17-18). Meer nog: hoewel de politie de eerste week en "misschien ook" nog de tweede week moeite deed, kijkt ze sindsdien niet meer om naar uw partner en zoon (CGVS, p.18). Dit is natuurlijk sterk strijdig met uw eerdere verklaringen. U lijkt op dat punt zelfs te zijn vergeten dat u eerder beweerde dat uw gezin tot op heden in de gaten wordt gehouden door onbekenden (CGVS, p.12), aangezien u verklaart dat uw partner en zoon nooit zelf de politie moesten bellen om verdachte handelingen te melden (CGVS, p.18). Ook op dat punt slaagt u er dus niet in om coherente verklaringen af te leggen. Dat uw weergave van de situatie sterk betwijfeld moet worden blijkt overigens ook uit de observaties dat uw zoon zijn middelbaar zal afronden dit jaar (CGVS, p.11) en dat uw partner in februari nog foto's postte van haar aanwezigheid op grote bijeenkomsten (zie de aan het administratief dossier toegevoegde screenshots), in weerwil van uw bewering dat beiden sinds uw vertrek het huis niet meer durven verlaten (CGVS, p.10,12). Meer zelfs: ondanks hun beweerde angst hebben zij in uw plaats de sluiting van de meubelmakerij afgehandeld (CGVS, p.11,13). Daarmee zouden zij nochtans in de kijker lopen van de mensen die ze volgens u vrezen. Het valt evenmin in te zien waarom zij op hetzelfde adres zouden blijven wonen (CGVS, p.10) in plaats van tijdelijk of permanent een andere verblijfplaats op te zoeken, indien zij werkelijk voor hun leven vrezen. U hebt duidelijk toegang tot een financieel draagkrachtig netwerk: uw zus in de Verenigde Staten heeft u geholpen om naar Europa te reizen (CGVS, p.20) en uw moeder pendelt heen en weer tussen Tulua en Miami (CGVS, p.9).

Samenvattend kan dus gesteld worden dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk hebt gemaakt een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie te koesteren, of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet te lopen.

De overige documenten die u hebt neergelegd kunnen deze beoordeling niet ombuigen. Het paspoort en de identiteitskaart tonen uw identiteit en nationaliteit aan. Deze worden in de huidige beslissing echter niet in twijfel getrokken. Het door u neergelegde boekje met facturen ondersteunt slechts dat u in Colombia als ondernemer aan de slag bent geweest, wat op zich niet wordt betwist. Dat u in het verleden een eigen zaak had volstaat echter op geen enkele manier om een nood aan internationale bescherming aan te tonen. De vraag om politiebescherming, tenslotte, is opgesteld door dezelfde instantie en hetzelfde tijdstip als de door u neergelegde klacht en vloeit dus voort uit uw verklaringen. Deze kunnen zoals gezegd op geen enkele manier de geloofwaardigheid van uw verklaringen overeind houden.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat

een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit de COI Focus Republique de Colombia: Situation sécuritaire van juni 2018 blijkt dat de veiligheidssituatie in Colombia het afgelopen decennium opmerkelijk verbeterd is. De veiligheidspolitiek die gevoerd werd door president Uribe en voortgezet werd door president Santos heeft zijn vruchten afgeworpen. Colombia werd onder Uribe en Santos een veiliger land. De rebellengroeperingen (FARC en ELN) werden naar de rurale gebieden in de periferie van Colombia verdreven en de paramilitairen werden ontwapend. Op 30 november 2016 werd het vredesakkoord dat werd afgesloten met de FARC geratificeerd door het Colombiaanse congres. Dit vredesbestand had een spectaculaire daling van het geweld gericht tegen burgers tot gevolg gehad. Het aantal burgerslachtoffers bereikte eind 2016 het laagste niveau in 42 jaar.

Op 7 februari 2017 gingen de vredesonderhandelingen tussen de Colombiaanse overheid en de tweede grootste rebellengroepering, het ELN van start. Het intern gewapend conflict met het ELN bleef onder de huidige president Duque evenwel voortduren. Confrontaties tussen de veiligheidsdiensten en andere rebellengroeperingen vinden nog steeds plaats in diverse regio's van Colombia. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat de gebieden die voorheen aan het FARC toebehoorden ingepalmd worden door andere groeperingen, zoals het ELN, dissidenten van de FARC-EP, maar ook door de georganiseerde misdaad. Ook de activiteiten van de paramilitaire groeperingen zouden sinds de ondertekening van het vredesakkoord opnieuw uitgebreid zijn.

Zowel uit de UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Colombia" van september 2015, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/560011fc4.html> als uit de COI Focus Republique de Colombia: Situation sécuritaire van 7 juni 2018, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_colombie_situation_securitaire_20180607.pdf, en de COI Focus Colombia: veiligheidssituatie van 13 november 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_veiligheidssituatie_colombia_20191113.pdf, blijkt echter duidelijk dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Colombia. Uit de beschikbare informatie blijkt dat slechts een beperkt aantal departementen te kampen heeft met een gewapend conflict.

Zo is er sprake van een gewapend conflict tussen de rebellengroeperingen, de NIAG's (new illegal armed groups) en de Colombiaanse autoriteiten dat zich concentreert op het platteland in Norte de Santander (regio Catatumbo), Arauca, de Pacific regio (Narino, Cauca, Valle del Cauca, Choco), Antioquia (Bajo Cauca), Zuid Cordoba en de zuidelijke grensregio. Het bestaan van een gewapend conflict in deze departementen brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade tengevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee.

De situatie in deze departementen wordt vaak gekenmerkt door gevechten tussen gewapende groeperingen onderling en confrontaties tussen overheidstroepen en gewapende groeperingen alsook gewelddadige incidenten zoals doelgerichte moorden, bedreigingen en het gebruik van landmijnen. De bevolking wordt hierdoor blootgesteld aan geweld, afpersing, restricties van de bewegingsvrijheid, gedwongen rekrutering, confinement en illegale activiteiten. Het geweld zorgt bovendien voor een groot aantal intern ontheemden.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er van 1 januari tot 23 september 2019 slechts 72 confrontaties waren tussen de overheid en gewapende groeperingen en tussen gewapende groeperingen onderling waarbij burgerslachtoffers te betreuren vielen ten gevolge van het algemeen geweld. De meeste van deze incidenten vonden plaats in de regio Catatumbo, Norte de Santander, de regio Bajo Cauca in Antioquia en in Arauca. Bij deze 72 incidenten vielen 458 burgerslachtoffers, waaronder doden en gewonden. Het aantal burgerslachtoffers tengevolge van willekeurig geweld is bijgevolg zeer beperkt in verhouding tot het totale bevolkingsaantal in Colombia, namelijk 50 miljoen in 2019 <http://worldpopulationreview.com/countries/colombia-population/>.

Het gros van de gewelddadige incidenten die zich in Norte de Santander, Arauca, de Pacific regio, Antioquia, Zuid Cordoba en de zuidelijke grensregio afspelen neemt echter de vorm aan van

doelgerichte moorden, bedreigingen en aanvallen op openbare voorzieningen en infrastructuur. Dit geweld is echter doelgericht en niet willekeurig van aard.

In de overige regio's en in de (groot)steden van Colombia is er geen sprake van een gewapend conflict en wordt het geweld gekenmerkt door gemeenschappelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing.

Te benadrukken valt dat het geweld in de steden slechts in geringe en indirecte mate gelieerd is aan het gewapend conflict in de bovenvermelde departementen. Bij de moorden die in de steden worden gepleegd worden veelal burgers met een specifiek profiel geviséerd, zoals bijvoorbeeld vakbondsleiders, mensenrechtenactivisten of journalisten. Dit geweld heeft bijgevolg geen uitstaans met art. 48/4, §2, c) Vw. en houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie. Het gemeenschappelijk crimineel geweld in de Colombiaanse grootsteden, waaronder ontvoeringen, drugshandel en afpersingen, kadert evenmin binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geviséerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Colombia actueel geen reëel risico bestaat om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift

2.1. In een enig middel betwist de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing.

2.2. De verzoekende partij is het niet eens met het feit dat de klacht die zij heeft neergelegd bij het parket op 18 november 2019 geen enkele waarde zou hebben met betrekking tot het aantonen van de waarachtigheid van de feiten die aanleiding hebben gegeven tot haar vertrek uit Colombia. De verzoekende partij stelt dat ze weinig vertrouwen heeft in het politionele apparaat en bij uitbreiding in de overheidsdiensten, maar dit neemt niet weg dat de feiten niet zouden gebeurd zijn. Ze vervolgt dat in de eerste plaats de klacht niet de intentie heeft het probleem opgelost te krijgen en bescherming te verkrijgen van de lokale overheid, omdat deze inderdaad vrij machteloos zijn. Bovendien is het doordringen van corruptie, doch mag men er niet zomaar van uitgaan dat dit document geen enkele waarde zou hebben met betrekking tot het nagaan van de waarachtigheid van de feiten. Ze stelt dat ze hoopt dat de politie toch iets onderneemt maar dat zijzelf uit veiligheidsoverwegingen tijdens dat onderzoek liever niet aanwezig is omdat ze dan in het vizier van de misdadigers komt als diegene die aan de basis ligt van dat onderzoek, waardoor zij zich dan inderdaad zelf meer aan gevaar blootstelt dan dat zij door die klacht dichterbij een oplossing zou komen.

Voorts hekelt de verzoekende partij het feit dat de bestreden beslissing de feiten minimaliseert en klaarblijkelijk zeer weinig of geen rekening houdt met de toch wel algemeen bekende context in Colombia waar corruptie en misdaad inderdaad hoge toppen scores. De verzoekende partij stelt dat ze door deze context een verhoogd subjectief gevoel van onveiligheid ervoer op het ogenblik dat zij zelf geconfronteerd werd met bedreigingen en afpersing. De bestreden beslissing spreekt over "de meest vage termen".

De verzoekende partij betoogt dat: "Verzoeker kan alleen maar verwijzen naar zijn verklaringen maar deze zijn niet dermate vaag zoals trouwens uit de geschetste weergave blijkt. Wel is het zo dat verzoeker inderdaad geen precieze data heeft bijgehouden en het derhalve moet houden op vrij

consistente tijdstippen en intervallen tussen de verschillende incidenten. het feit dat verzoeker geen precieze data heeft gegeven is hoe dan ook geen enkel bewijs voor de ongeloofwaardigheid van de gebeurtenissen, laat staan van de angst die deze bij hem hebben teweeg gebracht en bijgevolg ook een zekere verwarring die eigen is aan een stressvolle gebeurtenis en het feit dat zijn hele leven in een korte tijdspanne weer helemaal overhoop werd gehaald. Mocht een dergelijke persoon naadloos alle gebeurtenissen op een volledig rationele manier kunnen opsommen en verhalen, dan zou het evengoed kunnen dat men hem zou verwijten het ingestudeerd te hebben...

Verzoeker is ook geen jonge man meer die op zoek naar avontuur of een nieuw leven wenst te vertrekken uit zijn land van herkomst.

Verzoeker heeft er al een vrij zwaar leven op zitten en slaagde erin na heel wat moeilijkheden om in Colombia opnieuw een comfortabele situatie op te bouwen; daardoor kwam er echter in de problemen en hij is er de man niet naar om te blijven afwachten tot de daders tot hardere acties zouden overgaan.

Verzoeker heeft wel degelijk op een doorleefde manier verteld over hoe hij die gebeurtenissen in zijn land van herkomst heeft beleefd en wat dit alles in hem heeft teweeggebracht, tot en met de beslissing om het land te moeten verlaten en zijn gezin opnieuw minstens tijdelijk achter te laten.

Verzoeker vraagt aan de raad om rekening te houden met de onveiligheid in zijn land van herkomst en zijn subjectieve en objectieve vrees in dat kader te willen beoordelen. Hij heeft in zijn leven al heel wat moeilijkheden meegemaakt en doorstaan. Ook in dit geval is hij op zoek naar een oplossing waarbij hij de confrontatie met die criminelen kan uit de weg gaan en waarbij hij voor zichzelf een veilige omgeving kan creëren om verder te leven."

Daarna herhaalt de verzoekende partij dat ze twijfelt aan de efficiëntie en de effectieve beschermingsmogelijkheden door de politie. De verzoekende partij meent dat dit in de lijn ligt van de algemene overtuigingen van de bevolking in Colombia, rekening houdend met de objectieve situatie daaromtrent. Ze meent dat ze de verwerende partij niet dient te overtuigen van de straffeloosheid van criminelen en de corruptie van het overheidsapparaat.

De verzoekende partij vervolgt dat zij getracht heeft om transparant te zijn en geen informatie achter te houden omtrent haar identiteit en haar algemene levensomstandigheden in het land van herkomst. In de mate van het mogelijke heeft zij ook getracht een begin van bewijs aan te brengen omtrent de feiten die aanleiding hebben gegeven tot haar vertrek.

Tot slot stelt de verzoekende partij dat zij zich het recht behoudt om de veiligheidssituatie op de voet te volgen en eventueel in de loop van de procedure te actualiseren. In dit verband stelt zij ook dat in de bestreden beslissing nergens de gevolgen van de wereldwijde pandemie Covid 19 in overweging worden genomen, ook al is de impact hiervan op de socio-economische en veiligheidstoestand in vele onstabiele landen reeds duidelijk zichtbaar aan het worden.

3. De verwerende partij heeft geen nota met opmerkingen ingediend.

4. De verwerende partij maakt op 15 januari 2021 overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota over, waarin een evaluatie van de actuele situatie in Colombia wordt gemaakt. Zij verwijst hierbij naar de COI Focus "Colombia: Veiligheidssituatie" van 27 juli 2020.

5. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

6. De bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid

1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen dienen te worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die is beperkt tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald.

De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.M.*, pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staakt met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

7. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 en artikel 48/4, a) en b) van de Vreemdelingenwet

7.1. De verzoekende partij verklaart dat ze sinds 17 augustus 2019 door onbekenden afgeperst werd. Deze onbekenden eisten een miljoen pesos voor de zaak. Op 18 november 2019 heeft de verzoekende partij klacht neergelegd en op 21 november 2019 heeft de verzoekende partij Colombia verlaten. De verzoekende partij vreest dat zij bij terugkeer naar Colombia door onbekenden zal worden gedood. Voor

de samenvatting van de vluchtmotieven van verzoeker verwijst de Raad naar het feitenrelaas in de bestreden beslissing, waarvan de uiteenzetting niet wordt betwist door verzoeker.

7.2. Ter staving van haar verzoek om internationale bescherming heeft de verzoekende partij de volgende documenten bijgebracht: een Colombiaans paspoort, een Colombiaanse identiteitskaart, een schriftje met afrekeningen van haar bedrijf, een verzoek om politiebescherming en een aangifte bij het parket.

Het Colombiaans paspoort, de Colombiaanse identiteitskaart en een schriftje met afrekeningen van haar bedrijf hebben betrekking op identiteitsgegevens en haar bedrijf, gegevens die *in casu* niet betwist worden.

De klacht bij het parket is opgesteld op basis van de verklaringen van de verzoekende partij. Enkel op basis daarvan kan niet worden geverifieerd of de beweerde feiten zich werkelijk hebben voorgedaan. De verzoekende partij brengt geen documenten bij met betrekking tot het verdere verloop van deze klacht of het resultaat ervan noch enige andere informatie over de verdere opvolging ervan. Aldus blijkt niet dat haar klacht inhoudelijk werd onderzocht en bevestigd door de instantie die ze noteerde. Daarenboven blijkt dat deze klacht een opportunistisch karakter vertoont. Hieromtrent wordt in de bestreden beslissing terecht gemotiveerd dat: *“Door uw houding en uw verklaringen wekt u dus vooral de indruk dat u slechts klacht hebt ingediend om niet met lege handen naar België te vertrekken, waardoor de overtuigingskracht van dit stuk sterk aangetast wordt. Dit wordt verder ondersteund door uw eigen verklaringen waaruit blijkt dat u het indienen van deze klacht beschouwt als een stap in uw vertrek, eerder dan een volwaardige poging om de bescherming van de autoriteiten in uw land in te roepen. Hierover zegt u eerst “[...] klacht indienen dat deden wij als laatste we dachten samen met mijn echtgenote en zoon erover na wat ik zou gaan doen en zo besloten wij dat ik naar België zou komen, en daarna bekeken wij hoe ik dat zou doen.” (CGVS, p.16) en gevraagd naar de reden dat u niet sneller politie of parket inschakelde, antwoordt u dat het een “harde beslissing” is om uw land en familie achter te laten (CGVS, p.16), wat bevestigt dat u slechts aangifte hebt gedaan nadat u besloot om uit Colombia te vertrekken. Ten overvloede verwijst het CGVS ook naar het screenshot dat werd toegevoegd aan het administratief dossier en waaruit blijkt dat op het Facebookprofiel dat onder uw naam werd aangemaakt ([https://www.facebook.com/h.\(...\).l.\(...\)](https://www.facebook.com/h.(...).l.(...))), waar tegenwoordig de schermnaam H. C. (...) op staat en waarvan u het bestaan aanvankelijk ontkende (CGVS, p.4) totdat u werd geconfronteerd met uw eigen foto (CGVS, p.19), op 14 november 2019 reeds openbaar spullen te koop werden aangeboden met als reden dat u op reis zou gaan.”* Bijgevolg kan alles samen genomen slechts een zeer geringe bewijswaarde aan het document toegekend worden. Het betoog in het verzoekschrift waar de verzoekende partij enerzijds erkent dat ze in de eerste plaats de klacht niet heeft ingediend om het probleem op te lossen daar de politie vrij machteloos is en anderzijds aangeeft dat zij zelf uit veiligheidsoverweging liever niet in haar land van herkomst verblijft gedurende de duur van het onderzoek, doet geen afbreuk aan hetgeen voorafgaat. Des te meer omdat in de bestreden beslissing terecht wordt gemotiveerd dat de gegevens in de klacht enerzijds ook niet gedetailleerd zijn, maar anderzijds dat er ook tegenstrijdigheden zijn tussen haar verklaringen en de gegevens opgenomen in de klacht. In de bestreden beslissing wordt terecht gesteld dat: *“Dat men u na het eerste telefoontje drie keer kwam zoeken in de meubelmakerij en twee keer bij u thuis (CGVS, p.15,19) komt dan weer niet overeen met wat u in Colombia verklaarde aan het parket. Toen verklaarde u immers dat men na de eerste keer nog tweemaal naar uw huis kwam (zie Document 4, p.5/9) en dus in totaal drie keer aan uw deur stond (zie Document 4, p.6/9). In totaal werd u dus zeven keer door dezelfde mensen gecontacteerd om u af te persen (zie Document 4, p.7/9). Tijdens uw persoonlijk onderhoud houdt u dan weer vol dat u één keer werd gebeld en vijfmaal werd bezocht (CGVS, p.15,19). Overigens hebt u ook in de klacht die u hebt neergelegd geen nadere details hebt gegeven over wanneer deze feiten zich zouden hebben afgespeeld, met uitzondering van het telefoontje.”*

De verzoekende partij legt ook een verzoek om politiebescherming neer. Dit verzoek is op zich onvoldoende om het vluchtrelaas geloofwaardig te achten, daar uit het verzoek zelf niet blijkt welk gevolg hieraan gegeven werd.

Hoewel de verzoekende partij zich heeft ingespannen om documentaire bewijzen voor te leggen, moet de Raad vaststellen dat deze stukken wegens hun inhoud en relatieve bewijswaarde in deze stand van zaken op zich niet volstaan om hun vrees voor vervolging aannemelijk te maken. Bijgevolg moet worden nagegaan of de verklaringen van de verzoekende partij voldoende consistent, gedetailleerd, specifiek en aannemelijk zijn, opdat de relevante elementen van haar vluchtrelaas, in het licht van de relevante informatie in verband met haar land van herkomst en in samenhang met de voorgelegde documenten,

als geloofwaardig kunnen worden beschouwd.

7.3. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal dat de verzoekende partij hier niet in slaagt en er geen geloof kan worden gehecht aan de door haar aangehaalde problemen. In de bestreden beslissing wordt terecht gemotiveerd dat:

- de verzoekende partij geen duidelijkheid verschaft over wie ze precies vreest in Colombia. Enerzijds heeft de verzoekende partij bij het invullen van de vragenlijst op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaard dat ze werd afgeperst door *“de bende ELN of de dissidenten van de FARC”* (DVZ, Vragenlijst CGVS, vraag 3.5). Tijdens haar persoonlijk onderhoud heeft de verzoekende partij verklaard dat ze bij de Dienst Vreemdelingenzaken een goede samenvatting heeft kunnen geven van haar problemen, zij het zonder details (notities persoonlijk onderhoud (NPO), p.3). Anderzijds verklaart de verzoekende partij tijdens haar persoonlijk onderhoud dat ze geen enkel vermoeden heeft wie de daders zijn van de door haar aangehaalde feiten (NPO, p.16 en 21) en ontkent ze haar verklaringen die ze bij de Dienst Vreemdelingenzaken afgelegd heeft (NPO, p.20).
- de verzoekende partij kan niet aangeven wat haar actuele vrees is. Evenmin reikt ze elementen aan waaruit blijkt dat in Colombia iemand haar naar het leven staat of zelfs maar op zoek is naar haar (CGVS, p.18).
- de verzoekende partij enkel consistent is over het ogenblik dat ze een telefoontje gekregen heeft, maar voor het overige slechts in vage termen verwijst naar de tijdstippen waarop ze door haar belagers gecontacteerd werd.
- de verzoekende partij geen details geeft over de werknemers die de verdachten hebben gezien en gesproken op die tijdstippen: *“u verwijst enkel naar uw partner als ooggetuige (zie Document 4, p.2/9 en 3/9).”*
- het oorspronkelijk laconiek gedrag van de verzoekende partij op de voorgehouden feiten afbreuk doet aan de ernst van de voorgehouden feiten. Des te meer omdat uit de verklaringen van de verzoekende partij tevens blijkt dat haar voorgehouden belagers op de hoogte waren van haar woonplaats. Het is slechts wanneer zij hierop gewezen wordt dat ze dan plots verklaard heeft dat ze ook soms bij haar moeder bleef (NPO, p.16). Hierna heeft de verzoekende partij het niet meer over een aangepaste arbeidsroutine, maar heeft ze het plots over een periode waarin ze *“ondergedoken”* leefde (NPO, p.16 en 19).
- uit de klacht blijkt dat de verzoekende partij destijds verklaard heeft dat ze geen enkel idee heeft of afpersing in haar sector gebruikelijk is (zie Document 4, p.8/9). Deze verklaring druist lijnrecht in tegen de verklaringen die ze tijdens het persoonlijk onderhoud afgelegd heeft.
- het gegeven dat de verzoekende partij enige tijd gewacht heeft om naar de politie of het parket te gaan afbreuk doet aan de ernst van haar voorgehouden vrees: *“U verklaart: “[...] dat was in augustus, en ik wachtte af want ik dacht dat het van voorbijgaande aard was, er gingen 15-20 dagen voorbij en dan draaiden de dingen slechter uit en dan heb ik beslist om klacht in te dienen omwille van afpersing.” (CGVS, p.12). Uit de feitelijke vaststellingen blijkt dat u pas op 18 november 2019 die klacht hebt ingediend (zie Document nr.4). Dat is meer dan drie maanden nadat er voor het eerst geld van u werd geëist. Zelfs tussen de onmiddellijke aanleiding van uw bezoek aan het parket in Tulua en het indienen van de klacht zaten volgens u nog acht dagen (CGVS, p.15,16).”*
- de verklaringen van de verzoekende partij dat ze enerzijds diende onder te duiken en haar land onopgemerkt diende te verlaten (NPO, p.12) en anderzijds dat ze haar vertrek uit haar land van herkomst op Facebook kenbaar heeft gemaakt (administratief dossier, stuk 7, screenshots) en dat ze na haar aankomst in Europa ze geen geheim van haar verblijf in België gemaakt heeft (NPO p.11), zijn niet met mekaar te verzoenen.
- het gegeven dat de verzoekende partij na haar vertrek nooit aan de beheerder, die nog maandenlang het bedrijf voortzette na haar vertrek, gevraagd heeft of er nog iemand langsgesproken is, getuigt van een gebrek aan interesse.
- het niet plausibel is dat de belagers van de verzoekende partij hun interesse voor het bedrijf van de verzoekende partij verloren hebben, toen de verzoekende partij het land verlaten had en zelfs toen de verzoekende partij in het buitenland opdracht gaf om de zaak te liquideren wegens werknemersdiefstal (NPO, p.13).

In de bestreden beslissing wordt op omstandige wijze gemotiveerd aangaande bovenvermelde vaststellingen. Door louter de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal om te keren en eerder afgelegde verklaringen te herhalen, brengt de verzoekende partij geen concrete elementen noch dwingende argumenten aan ter weerlegging of ontkrachting van de desbetreffende bevindingen. De Raad stelt vast dat verzoekende partij in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging onderneemt om voormelde motieven, die pertinent en draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten tot de ongeloofwaardigheid van de vluchtmotieven, te

verklaren of te weerleggen. Het komt aan de verzoekende partij toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waartoe zij echter geheel in gebreke blijft.

De Raad benadrukt dat van de verzoekende partij die beweert te vrezen voor haar veiligheid en haar leven en daarom bescherming vraagt, redelijkerwijs mag worden verwacht dat zij bij machte is om een zo juist, precies en waarheidsgetrouw mogelijk relaas weer te geven en dat zij telkenmale coherente en geloofwaardige verklaringen aflegt omtrent de feiten die haar ertoe hebben gebracht bescherming te zoeken, ook al hebben deze een zware indruk nagelaten. De vastgestelde tegenstrijdigheden, vaagheden en onaannemelijkheden hebben betrekking op elementen die behoren tot de kern van haar vluchtrelaas. Deze elementen betreffen bepalende ervaringen in het leven van de verzoekende partij waarvan redelijkerwijze kan worden verwacht dat zij in staat is hierover coherente en eenduidige verklaringen af te leggen.

7.4. De Raad benadrukt verder dat algemeen gesteld afpersing op zichzelf niet ernstig genoeg is om als vervolging dan wel ernstige schade in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet te kunnen worden gekwalificeerd. Afpersing bereikt als dusdanig niet het vereiste minimumniveau van ernst om als foltering, onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet te kunnen worden aangemerkt, laat staan als een daad van vervolging in de zin van artikel 48/3, § 2 van de Vreemdelingenwet. Slechts in (zeer) uitzonderlijke gevallen zal afpersing voldoende ernstig zijn om als vervolging dan wel ernstige schade in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet te kunnen worden gekwalificeerd, met name wanneer het slachtoffer erdoor terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, waardoor hij in een toestand van achterstelling zou terechtkomen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (cf. EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, "*Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk*", § 282-284, en EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, "*M.S.S. / België en Griekenland*", § 252-254). In zulke gevallen kan worden gesteld dat de mensonwaardige situatie waarin een slachtoffer terechtkomt of kan terechtkomen wordt veroorzaakt of het gevolg is van een intentioneel en opzettelijk menselijk handelen door een actor, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet.

In dit verband wijst de Raad erop dat uit de bijgebrachte landeninformatie geenszins blijkt dat elke handelaar in de regio door criminele bendes afgeperst wordt. Het profiel van handelaar is op zich niet voldoende om een vrees voor vervolging of een risico op ernstige schade aan te tonen. De verzoekende partij dient zulks *in concreto* aannemelijk te maken en slaagt hierin niet. Het volstaat niet louter aan te halen dat zij valt onder een bepaald profiel om het bestaan van een individuele vrees voor vervolging of een risico op ernstige schade vast te stellen, maar er moet ook worden voldaan aan een individualiseringsvereiste.

Deze algemene overwegingen mogen evenwel het bestaan van een individuele bedreiging in de specifieke omstandigheden van een betrokken geval, die als vervolging of als ernstige schade kan worden aangemerkt, niet verhelen.

Bij het identificeren van de aard van de precieze risico's waaraan een verzoeker bij terugkeer naar zijn land van herkomst kan worden blootgesteld, mag de oorspronkelijke reden voor het risico bijgevolg niet worden verward met het actuele risico zelf of de evolutie van het risico in de tijd.

Uit het voorgaande blijkt dat aan de door de verzoekende partij voorgehouden vervolgingsfeiten geen geloof kan worden gehecht, zodat dient besloten dat de verzoekende partij *in casu* niet *in concreto* aannemelijk maakt in het verleden het slachtoffer te zijn geweest van afpersing. Evenmin brengt de verzoekende partij andere elementen bij waaruit zou kunnen blijken dat er *in casu* sprake zou zijn van specifieke omstandigheden die in haar hoofde een individuele bedreiging zou (kunnen) uitmaken ingeval van terugkeer naar Colombia.

7.5. Voorts dient erop te worden gewezen dat, zoals blijkt uit hetgeen voorafgaat, de verzoekende partij geen daadwerkelijk poging heeft ondernomen om bescherming te krijgen van de Colombiaanse autoriteiten of minstens daar tegenstrijdige verklaringen over afgelegd heeft, waar ze voorhoudt dat de politie heden nog voor haar woning patrouilleert.

Vooraleer internationale bescherming kan worden ingeroepen, dienen eerst alle nationale middelen op redelijke wijze te zijn uitgeput. Dit vloeit voort uit artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag waarnaar

wordt verwezen in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en luidens hetwelk is vereist dat de asielzoeker de bescherming van zijn land niet kan, of uit hoofde van de vrees voor vervolging op grond van de in datzelfde artikel bepaalde criteria niet wil inroepen enerzijds, en uit de bepalingen van artikel 48/4 van de voormelde wet krachtens dewelke ook voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus is vereist dat de asielzoeker zich niet onder de bescherming van zijn land van herkomst kan of, wegens het reële risico op ernstige schade, wil stellen anderzijds.

De Raad herinnert tevens aan artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet dat bepaalt dat vervolging in de zin van artikel 48/3 of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door *“niet-overheidsactoren, indien kan worden aangetoond dat de actoren als bedoeld in a) en b), inclusief internationale organisaties, geen bescherming als bedoeld in § 2 kunnen of willen bieden tegen vervolging of ernstige schade”*. De bewoordingen in de wet impliceren een vermoeden van overheidsbescherming dat evenwel weerlegbaar is. De bewijslast hier ligt bij de verzoeker om internationale bescherming.

Nog volgens artikel 48/5, § 2, tweede lid van de Vreemdelingenwet moet deze overheidsbescherming doeltreffend en van niet-tijdelijke aard zijn en wordt deze in het algemeen geboden wanneer de actoren omschreven in het eerste lid redelijke maatregelen treffen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade, onder andere door de instelling van een doeltreffend juridisch systeem voor opsporing, gerechtelijke vervolging en bestraffing van handelingen die vervolging of ernstige schade vormen, en wanneer de betrokken verzoekers toegang hebben tot een dergelijke bescherming.

Verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij alle, in zijn individuele omstandigheden, redelijke en nuttige beschermingsmogelijkheden vanwege de Colombiaanse overheid heeft uitgeput, wat *in casu* niet het geval is. Dat hij bang was dat de criminele bende hierachter zou komen, waarbij hij verwijst naar de wijdverspreide corruptie binnen de Colombiaanse politie, biedt geen verschoning voor het feit dat de verzoekende partij geen daadwerkelijk poging ondernomen heeft om bescherming te zoeken in eigen land, maar onmiddellijk na haar klacht uit Colombia vertrokken is. Het doel van een klacht bij de politie is het voorkomen of oplossen van problemen. Door zonder meer te verwijzen naar de algemene situatie in Colombia en te stellen dat zij liever gedurende het verloop van het onderzoek niet in Colombia wenst te verblijven, zonder deze informatie op zichzelf toe te passen, brengt de verzoekende partij geen elementen bij die deze appreciatie kunnen ombuigen. De verzoekende partij toont niet concreet aan dat de Colombiaanse overheden in haar geval geen bescherming willen of kunnen bieden, noch dat zij geen beroep kan doen op overheidsbescherming of er geen toegang toe heeft. Overigens betekent het gegeven dat de bescherming door de overheid doeltreffend dient te zijn, evenwel niet dat deze overheidsbescherming absoluut moet zijn of bescherming moet bieden tegen alle door niet-overheidsactoren gepleegde feiten en volstaat het dat redelijke maatregelen zijn genomen. De verplichting van de overheid om haar burgers te beschermen houdt geen resultaatsverbintenis in.

Door onmiddellijk na het indienen van haar klacht uit Colombia te vertrekken, blijft de verzoekende partij in gebreke concreet aan te tonen dat het voor haar niet mogelijk zou zijn om overheidsbescherming te verkrijgen.

Wat de ingeroepen politiebescherming betreft wordt in de bestreden beslissing terecht gemotiveerd dat: *“Zowel tijdens uw interview bij DVZ (DVZ, Vragenlijst CGVS, vraag 3.5) als tijdens uw spontaan relaas op het CGVS (CGVS, p.12) benadrukt u de ernst van de situatie: de politie patrouilleert nog steeds langs uw huis en volgt op hoe het gaat met uw partner en zoon. Dat is nodig omdat uw partner nog altijd vreemde mensen ziet rondhangen (CGVS, p.12). Ondanks de kordate respons van politie en justitie die u tot op dat punt schetst, minimaliseert u sterk de steun die uw gezin vanuit die hoek kreeg. Volgens u doet de politie in Colombia helemaal niets, en is ze sowieso heel corrupt (CGVS, p.16-17). Bovendien is ze nutteloos, want de politie daagt pas op wanneer alles voorbij is en kan achteraf nooit de daders vatten (CGVS, p.18-19). U verandert zelfs abrupt het geweer van schouder en stelt dat de politie “soms” een aantal keren langs uw huis rijden, maar dat u laatst van uw partner hoorde dat ze helemaal niet meer langskomen (CGVS, p.17-18). Meer nog: hoewel de politie de eerste week en “misschien ook” nog de tweede week moeite deed, kijkt ze sindsdien niet meer om naar uw partner en zoon (CGVS, p.18). Dit is natuurlijk sterk strijdig met uw eerdere verklaringen. U lijkt op dat punt zelfs te zijn vergeten dat u eerder beweerde dat uw gezin tot op heden in de gaten wordt gehouden door onbekenden (CGVS, p.12), aangezien u verklaart dat uw partner en zoon nooit zelf de politie moesten bellen om verdachte handelingen te melden (CGVS, p.18). Ook op dat punt slaagt u er dus niet in om coherente verklaringen af te leggen. Dat uw weergave van de situatie sterk betwijfeld moet worden blijkt overigens ook uit de observaties dat uw zoon zijn middelbaar zal afronden dit jaar (CGVS, p.11) en dat uw partner in februari*

nog foto's postte van haar aanwezigheid op grote bijeenkomsten (zie de aan het administratief dossier toegevoegde screenshots), in weerwil van uw bewering dat beiden sinds uw vertrek het huis niet meer durven verlaten (CGVS, p.10,12). Meer zelfs: ondanks hun beweerde angst hebben zij in uw plaats de sluiting van de meubelmakerij afgehandeld (CGVS, p.11,13). Daarmee zouden zij nochtans in de kijker lopen van de mensen die ze volgens u vrezen. Het valt evenmin in te zien waarom zij op hetzelfde adres zouden blijven wonen (CGVS, p.10) in plaats van tijdelijk of permanent een andere verblijfplaats op te zoeken, indien zij werkelijk voor hun leven vrezen. U hebt duidelijk toegang tot een financieel draagkrachtig netwerk: uw zus in de Verenigde Staten heeft u geholpen om naar Europa te reizen (CGVS, p.20) en uw moeder pendelt heen en weer tussen Tulua en Miami (CGVS, p.9).” De incoherente en tegenstrijdige verklaringen die de verzoekende partij omtrent de voorgehouden politiebescherming afgelegd heeft, ondermijnen tevens de geloofwaardigheid van de door haar beweerde vrees.

7.6. De Raad acht voormelde bevindingen voldoende determinerend om te besluiten dat er geen geloof kan worden gehecht aan de verklaringen van de verzoekende partij, gelet op de talrijke onaannemelijkheden, incoherenties en tegenstrijdigheden die worden vastgesteld.

De documenten die de verzoekende partij heeft voorgelegd ter staving van haar beschermingsverzoek en die zoals eerder vermeld op zich niet volstaan omwille van hun inhoud, worden aldus niet aangevuld met voldoende samenhangende, precieze, volledige en aannemelijke verklaringen.

Het geheel aan documenten en de verklaringen in acht genomen en bezien in hun onderlinge samenhang alsook samengenomen met de landeninformatie over de veiligheidssituatie in Colombia, acht de Raad het vluchtrelaas en haar vrees voor vervolging niet geloofwaardig. De verzoekende partij slaagt er niet in de concrete problemen die zij zou hebben aannemelijk te maken. Aangezien geen geloof wordt gehecht aan het vluchtrelaas, is er geen nood aan een onderzoek naar de in Colombia voorhanden zijnde beschermingsmogelijkheden. De argumenten dienaangaande zijn hier dan ook niet dienstig.

7.7. Waar de verzoekende partij stelt dat de bestreden beslissing geen rekening houdt met de gevolgen van de wereldwijde Covid-19-pandemie, volstaat het ook hier op te merken dat zulke besmetting niet wordt veroorzaakt door een actor van vervolging of ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet (RvS 14 augustus 2020, nr. 13.847 (c)). Het risico dat de verzoekende partij aanhaalt, namelijk een onmenselijke of vernederende behandeling doordat zij in het geval van een terugkeer naar haar land wordt blootgesteld aan een virus waarvoor er geen gepaste behandeling bestaat, is dan ook vreemd aan de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, zoals het Hof van Justitie reeds duidelijk oordeelde in de zaak M'bodj (HvJ 18 december 2014 (GK), M'bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). Voorts toont de verzoekende partij ook niet aan dat zij in Colombia geen toegang zou hebben tot voldoende gezondheidszorg, laat staan dat zij om die reden aan een 'onmenselijke behandeling' in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet zou worden onderworpen. De verzoekende partij brengt immers geen argumenten of elementen aan op basis waarvan kan worden aangenomen dat haar – in de hypothese dat zij besmet zou raken met het virus – op intentionele en gerichte wijze medische zorg zou worden ontzegd of opzettelijk worden geweigerd.

7.8. Het voorgaande volstaat om te besluiten dat niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

7.9. Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebrachte vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de materiële voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch aan de materiële voorwaarden die inzake de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus worden gesteld in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

7.10. De Raad ontwaart in het rechtsplegingsdossier geen andere elementen waaruit zou moeten blijken dat de verzoekende partij bij terugkeer naar Colombia zal worden vervolgd of geviséerd.

7.11. Voorgaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat voor de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

8. Beoordeling in het licht van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Diakité*, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 43).

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de situatie in Colombia grondig is gewijzigd na de ondertekening op 24 november 2016 van de vredesovereenkomst tussen de regering van president Santos en de *Fuerzas armadas revolucionarias de Colombia - Ejército popular* (FARC-EP) die de 50-jarige burgeroorlog beëindigde. Uit diezelfde informatie blijkt eveneens dat de onderhandelingen voor het vredesproces met het *Ejército de liberación nacional* (ELN), de tweede grootste rebellengroepering, die aanvingen op 7 februari 2017, echter niet hebben geleid tot een staakt-het-vuren. Het intern gewapend conflict met ELN blijft voortduren. Daarnaast vinden er nog steeds confrontaties tussen de veiligheidsdiensten en andere rebellengroeperingen plaats in diverse regio's van Colombia. Bovendien blijkt dat de gebieden die voorheen aan de FARC toebehoorden worden ingepalmd door andere groeperingen, zoals het ELN, dissidenten van de FARC-EP, maar ook door de georganiseerde misdaad. Ook de activiteiten van de paramilitaire groeperingen zouden sinds de ondertekening van het vredesakkoord opnieuw zijn uitgebreid.

Gelet op de beschikbare landeninformatie wordt niet betwist dat er in Colombia een gewapend conflict is. Dit gewapend conflict spreidt zich echter niet uit over het hele land, maar speelt zich af in bepaalde departementen. Zowel uit de UNHCR *“Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Colombia”* van september 2015, als de COI Focussen *“Republique de Colombia: Situation sécuritaire”* van 7 juni 2018 en *“Colombia: veiligheidssituatie”* van 13 november 2019 en 27 juli 2020, komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn en slechts een beperkt aantal departementen te kampen heeft met een gewapend conflict.

De commissaris-generaal zet in zijn aanvullende nota op basis van de meest recente landeninformatie het volgende uiteen over de veiligheidssituatie in Colombia:

“Zo is er sprake van een gewapend conflict tussen de rebellengroeperingen, de NIAG's (new illegal armed groups) en de Colombiaanse autoriteiten dat zich concentreert op het platteland in Norte de Santander, Arauca, Narino, Cauca, Valle del Cauca, Choco, Antioquia (Bajo Cauca), Zuid Cordoba en Putumayo. Het bestaan van een gewapend conflict in deze departementen brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade tengevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee.

De situatie in deze departementen wordt vaak gekenmerkt door gevechten tussen gewapende groeperingen onderling en confrontaties tussen overheidstroepen en gewapende groeperingen alsook gewelddadige incidenten zoals doelgerichte moorden, bedreigingen en het gebruik van landmijnen. De bevolking wordt hierdoor blootgesteld aan geweld, afpersing, restricties van de bewegingsvrijheid, gedwongen rekrutering, confinement en illegale activiteiten. Het geweld zorgt bovendien voor een groot aantal intern ontheemden.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er van 1 januari tot 23 september 2019 72 confrontaties waren tussen de overheid en gewapende groeperingen en tussen gewapende groeperingen onderling waarbij burgerslachtoffers te betreuren vielen ten gevolge van het algemeen geweld. De meeste van deze incidenten vonden plaats in de regio Catatumbo, Norte de Santander, de regio Bajo Cauca in Antioquia en in Arauca. Bij deze 72 incidenten vielen slechts een beperkt aantal burgerslachtoffers, waaronder doden en gewonden. Uit de meest recente cijfers blijkt dat ook gedurende de periode van 1 december 2019 tot 1 juni 2020 het gewapend geweld zich voornamelijk afspeelt tussen de verschillende gewapende groeperingen onderling of de gewapende groeperingen en de militairen of politie. Het gaat om 260 incidenten waarvan bij 26 incidenten een beperkt aantal burgerslachtoffers viel. Gedurende deze referentieperiode vonden de meeste incidenten plaats in Cauca, Antioquia, Norte de Santander, Valle del Cauca en Narino. Uit de geraadpleegde bronnen blijkt dat het aantal burgerslachtoffers

tengevolge van willekeurig geweld de afgelopen jaren zeer beperkt blijft in verhouding tot het totale bevolkingsaantal in Colombia, dat in 2020 bijna 51 miljoen bedraagt <https://worldpopulationreview.com/countries/colombia-population>.

Het gros van de gewelddadige incidenten die zich in Norte de Santander, Arauca, Narino, Cauca, Valle del Cauca, Choco, Antioquia (Bajo Cauca), Zuid Cordoba en Putumayo afspelen neemt echter de vorm aan van doelgerichte moorden, bedreigingen en aanvallen op openbare voorzieningen en infrastructuur. Dit geweld is echter doelgericht en niet willekeurig van aard.

In de overige regio's en in de (groot)steden van Colombia is er geen sprake van een gewapend conflict en wordt het geweld gekenmerkt door gemeenschappelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing.

Te benadrukken valt dat het geweld in de steden slechts in geringe en indirecte mate gelieerd is aan het gewapend conflict in de bovenvermelde departementen. Bij de moorden die in de steden worden gepleegd worden veelal burgers met een specifiek profiel geviséerd, zoals bijvoorbeeld vakbondsleiders, mensenrechtenactivisten of journalisten. Dit geweld heeft bijgevolg geen uitstaans met art. 48/4, §2, c) Vw. en houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie. Het gemeenschappelijk crimineel geweld in de Colombiaanse grootsteden, waaronder ontvoeringen, drugshandel en afpersingen, kadert evenmin binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geviséerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard."

In casu is de verzoekende partij afkomstig uit het departement Valle del Cauca, hetgeen niet wordt betwist.

Gelet op de voorgaande analyse besluit de Raad dat in het departement Valle del Cauca actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke verzoeker bij terugkeer naar deze regio van herkomst louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Het aantal burgerslachtoffers ten gevolge van het willekeurig geweld blijkt immers zeer beperkt.

De verzoekende partij brengt geen afdoende concrete, objectieve informatie bij die voorgaande appreciatie kan ombuigen.

Bovenstaande neemt niet weg dat de veiligheidssituatie in het departement Valle del Cauca ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus.

Bijgevolg rijst, in overeenstemming met wat in het arrest Elgafaji van het Hof van Justitie wordt gesteld, de vraag of verzoeker persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in het departement Valle del Cauca voor hem dermate verhogen dat er moet worden aangenomen dat hij bij een terugkeer naar deze stad een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon.

De Raad stelt hierbij vast dat de verzoekende partij nalaat het bewijs te leveren dat zij specifiek wordt geraakt, om redenen die te maken hebben met haar persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in het departement Valle del Cauca. Overigens kunnen de "persoonlijke omstandigheden" die in het kader van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet worden meegewogen, niet van dezelfde aard zijn als de elementen die aan bod komen in het kader van een beoordeling van de vervolgingsvrees in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of van het reëel risico in de zin van artikel 48/4, § 2, sub a) en b) van de Vreemdelingenwet. Ten slotte beschikt de Raad niet over elementen die erop wijzen dat er in haar hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat zij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Gelet op het voormelde, toont de verzoekende partij niet aan dat er in haar geval zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land en regio van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

9. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. De verzoekende partij heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

10. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat de verzoekende partij niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig februari tweeduizend eenentwintig door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. RYCKASEYS